

A MOMENT WAS ALL YOU COULD ASK FOR

(Trần Nghi Âu Cơ)

The only happy, Disney-family memory I have of my parents' marriage is this:

I was sprawled on the hardwood floor in the middle of the living room next to a pile of my favorite crayon-scarred, raggedy children's books. All of a sudden, I heard my mom scream and throw her arms around my dad's neck. She was hugging him as hard as she could; he's laughing and hugging her back.

I remember looking at them in complete bewilderment. I didn't know if I should be scared or excited, if I should scurry into the hug for fear of being left out. Never once in my six years of living had I ever seen them display any sigh of affection towards each other. They didn't even seem like they were friends; they seemed, rather, like two people merely inhabiting the same house, in a perpetual game of hide and seek, dodging each other and slipping in between shadows and silence. I sensed no emotional connection between them, nothing that bonded them together. And I suspected that if I were to disappear, the flimsy bond of their relationship would simply dissipate.

But that night, our house was cozy. When she finally let go of him to kneel down in front of me, her face was still glowing, her voice still breathless. She said to me, "My very first encyclopedia set."

For her birthday, my father had bought her a fancy set of French encyclopedias that concentrated only on Literature: great works, the lives and legacies of their creators, literary movements, everything you ever needed to know about Literature. She'd always wanted it and he got it for her.

Their marriage didn't last, of course. But if you were sitting there next to me that night, you wouldn't be able to deny just how much they loved each other, how compatible they were for each other, even if it was evanescent.

One minute was enough, Tyler said, a person had to work hard for it, but a minute of perfection was worth the effort. A moment was the most you could ever expect from perfection. —Tyler Durden, (Chuck Palahniuk, Fight Club).

(Winter 2012)

[]

THÀ MỘT PHÚT HUY HOÀNG RỒI CHỢT TẮT!

(Mượn thơ Xuân Diệu).
(TTBG chuyên Việt ngữ)

Kỷ niệm thân tiên duy nhất (mà tôi có) về một hạnh phúc gia đình trong cuộc sống hôn nhân của cha mẹ tôi là như sau:

Tôi đang nằm dài trên sàn căn phòng khách, cạnh bên đồng phần màu lớn ngổn và những quyển sách con nít tôi yêu thích. Bỗng dưng, tôi nghe tiếng Mẹ tôi kêu lên, rồi thấy bà vòng hai tay quanh cổ cha tôi. Mẹ ôm Cha thật chặt; còn Cha thì cười và cũng ôm Mẹ trả lại.

Tôi nhớ đã nhìn hai người trong tâm trạng hoàn toàn kinh ngạc, không biết là vui mừng hay sợ hãi, nhưng cứ muốn chạy đến nhập vào chung trong cái ôm của họ vì sợ bị họ bỏ rơi... Chưa bao giờ trong 6 năm qua mà tôi nhìn thấy cha mẹ bày tỏ chút dấu hiệu tình cảm nào cho nhau như thế. Họ ở với nhau như hai người bạn; hơn nữa, như hai con người sống chung dưới một mái nhà, (luôn đối xử nhau như) trong trò chơi cút bắt, tránh né nhau và (mỗi người) tự rút vào bóng tối và sự im lặng (của riêng nhau). Tôi cảm tưởng như giữa họ chẳng có mối quan hệ tình cảm hay điều trói buộc nào. Và tôi cũng ngờ rằng nếu như tôi biến mất thì cái mối liên kết mỏng manh kia cũng sẽ dễ dàng tiêu tán thôi.

Nhưng đêm đó lại khác, căn nhà chúng tôi đầm ra ấm áp hẳn. Cuối cùng khi rời khỏi Cha để đến quý nhóm trước mặt tôi, khuôn mặt vẫn còn rực sáng, giọng nói vẫn còn hỏn hển, Mẹ nói với tôi: "Đây là bộ sách tự điển bách khoa đầu tiên Mẹ có."

Nhân ngày sinh nhật Mẹ, Cha đã mua nguyên một bộ tự điển bách khoa bằng tiếng Pháp với nhiều hình ảnh màu sắc, tập trung chỉ trên Văn Chương: những tác phẩm lớn, cuộc đời và di sản của các tác giả, những nhịp chuyển động của văn chương, tất cả mọi điều mà người ta cần biết khi đi vào thế giới Văn Chương. Mẹ luôn mơ ước bộ ấy và Cha đã đem nó lại cho Mẹ.

Dĩ nhiên cuộc hôn nhân giữa Cha & Mẹ không kéo dài lâu. Nhưng nếu bạn ngồi cạnh tôi đêm đó, bạn cũng không thể chối nhận rằng họ đã yêu nhau đến chừng nào, xứng hợp nhau đến chừng nào, ngay cả đó chỉ là khoảnh khắc phù du.

Nhân vật Tyler Durden trong film Fight Club đã nói: "Một phút đủ rồi. (Trong cuộc đời) người ta cần phải nỗ lực (để kiếm tìm) ra nó; một phút hoàn hảo thì đáng giá (hơn tất cả). (Và) cái giây lát (như thế) là điều bạn có thể đợi chờ từ sự hoàn hảo.

(Mùa đông 2012)

[]